

til Varer, der virkelig fortjene deres Navn; det vilde dog være det Heldigste for Samfundet i sin Helhed. Dette Punkt er man endnu ikke kommen til, men det maa vi mere og mere naae op til. Vi maa mere og mere naae op til, at vi tage alle Næringsmidler under Tilsyn. Enhver veed, at der foregaar mange Misligheder paa dette Omraade. Det er blevet sagt, at den Ting kunde jeg ikke tage mig i Agt for og kunde altsaa ikke værne om Smaafolk i den Retning; og noget Rigtigt er der i det. Dog paaftaar jeg, at de, som ere bedre stillede, ere mindre udsatte for at blive snydte eller faae en daarligere Vare. Nei, det er Smaamanden langt mere udsat for. Jeg er mere udsat for at komme til at betale høiere Priser. Men det er noget Andet. Det er i mine Dine ikke saa farligt som at faae en mislig og daarlig Vare. Det høie Thing vil erindre, at den Wei, Regjeringen gif, var for det Første at anordne en Fare eller rettere at værne mod, at Smørrets Farve gif over paa Margarinen, for det Andet at formene Blandingen, ikke det at kjerne Margarinen med sød Mælk og deslige, men det, som i og for sig er misligere, nemlig Blandingen af Margarine og Smør. I det andet Thing saae man noget anderledes paa dette Forhold fra et Mindretals Side, hvis Forslag jeg var i Stand til at tiltræde; fra en anden Side satte man ikke Pris paa denne Tiltrædelse, ansaa det ikke for bedre. Jeg kunde derfor være noget tilbøielig for mit Vedkommende til at gaa tilbage til mit oprindelige Standpunkt. Jeg veed ikke, hvorledes Forhandlingen her vil gaa. Men for saa vidt der gives mig Anledning dertil, vil jeg for min Person nu være mest tilbøielig til at lade Landsthinget komme til at votere over det Forslag, som Regjeringen oprindeligt havde forelagt i Fjor, og stille Vædringsforslag i den Retning. Men det følger af sig selv, at jeg kan ikke udtale mig bindende derom i dette Dieblit; man maa se, hvorledes Forhandlingerne ville gaa, hvilke Tendenser her er, hvilke Ønsker der er i det høie Thing. Jeg tillader mig gjentagende at anbefale Sagens Fremme saa hurtig sse kan. Jeg antager ikke, at der, da Sagen foreligger ret vel ophøst og debatteret fra forskjellige Sider, alligevel vil være nogen Hindring for, at man kan gaa til en virkelig reel og grundig Behandling af den og med Sikkerhed tage sit Standpunkt til den, og det maa vi Alle ønske.

Steel: Der er i det andet Thing holdt saa indgaende og dygtige Foredrag til Forsvar for de forskjellige Opfattelser af det foreliggende Spørgsmaal, at det vil være

meget vanskeligt, ja maaske endog saa umuligt, at fremdrage noget Nyt. Jeg har imidlertid troet det rigtigt at gjøre nogle Bemærkninger og at burde begrunde mit Standpunkt, men jeg skal ikke opholde det høie Things Tid længe, saa meget mindre, som jeg i det Væsentlige er i Overensstemmelse med den ærede første Taler. Jeg nærer den Tro, at i det Mindste den langt overveiende Del af dette høie Things Medlemmer har en ganske anden Opfattelse af, hvorledes dette brændende Spørgsmaal, Kunstsmørret kontra Natursmør, burde løses, end den, som har givet sig Udtryk i det Lovforslag, der er kommetovre fra det høie Folkething. Jeg for mit Vedkommende beklager i ethvert Tilfælde, at Lovforslaget har faaet den Form, det har; thi det forekommer mig, at der derved vides faare liden Udbytte til en Overenskomst senere om dette Spørgsmaal, som længe har sat Studene i Bevægelse. Det er jo en Kjendsgjerning, at Danmarks Hovederhverv er Agerbruget, at Folkets Velstand staaar og falder med Agerbrugets Velstand. Naar nu Agerbruget fører en saare lidet misundelsesværdig Tilværelse, kæmper med mere eller mindre flette Tider og Priser, med Konkurrence paa alle mulige Omraader, forekommer det mig, at det ligger i det Almene's Interesse, og at det er en saare billig Fordring, at der, naar der er et eneste Omraade, paa hvilket vi med nogenlunde Held har kunnet tilkæmpe os en smuk Plads, og som efterhaanden er blevet vor bedste og sikreste Indtægtskilde, da ydes os Beskyttelse, og at alle andre Hensyn træde til Side. Det er derfor at mit Standpunkt i denne Sag ikke kan være Andet end „det rene Land“, Forbud mod Indførsel, Forbud mod Udførsel og Forbud mod al Fabrikation. Jeg ser ligesom Hovedmassen af Danmarks Landbrugere en stor Fare for vort Smørs Renomme i England, i at fortsætte med Kunstsmørfabrikationen her i Landet. Jeg ser dert en Udbytte til saare skjæbnesvangre Følger for Danmarks Agerbrugets Eksistens. De Herrer Kunstsmørvenner udtale saa ofte deres varme og udelte Sympathi for det danske Agerbrug; de ville ønske, det maa flørere paa alle mulige Maader; men naar vi tale om Kunstsmørret, saa sige de: Vi tror ikke, at den Fare, som I paaftaa er til Stede, virkelig er til Stede. Ja, der er endog saa dem, jeg har hørt udtale, at, det vilde være til stor Gavn for det danske Agerbrug, om vi bleve Kunstsmørfabrikanter Allesammen. De sige altid til os: Bevis os da, at der er en saadan Fare til Stede, saa vil vort Standpunkt maaske forandres. De Herrer vide imidlertid saa godt, at, ligesaa lidt som det er dem muligt at frem-